

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

↳ Sserbske njedźelŝke lopjeno. ↳

Wudawa ŝo kóždu ŝobotu w Smolerjež knihicziŝczěni w Budyŝcinje a je tam ŝa ŝchwórtlětnu pŝedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjedžeń semrjetnyh.

„Ja ŝym žiwy, a wy budžecze tež žiwi!“ (Sczenje ŝwj. Jana 14, 19.)

Sswjedžeń semrjetnyh dženkniŝcha njedžela rěka. Wo ŝmjerczi nam přěduje, kotraž na naŝ wŝchitich cžaka. Hiŝcže tu na ŝemi khodžimy, hiŝcže njeje cžap naŝheho žiwjenja wotbježak. Ale druŝy, kotrychž ŝnajachmy, kotřiž tebi ŝnano bliŝko ŝtejachu, buchu cži wŝaczi. Tehodla dženkŝa na kěrchow džěŝch a tu a tam pŝchi rowach ŝtejo wostawawŝchi platakŝ. Njetrjebaŝch ŝo teho hańbowacž. Bóh je nam ŝylŝy dał, ŝo mogli ŝmjercž ŝwojich lubnych woplakowacž. Njepowjeda ŝo tež wo naŝchim Sbožniku, ŝo je pŝchi Bazaruŝowym rowje, kotrehož lubowawŝche, plakal? A njetrjebaŝch ŝo teho hańbowacž, ŝo cže pŝchezo ŝaŝo k poŝlednjemu wotpocžinkej twojich lubnych cžehnje. Wŝchak wěmy, ŝo ŝu tež žónŝke, kotrež cžichi pjatk widžachu Jeŝuŝa na ŝchizju wumrjecž, jutrownicžku rano ŝ města khwatale, ŝo bychu pŝchi ŝnjewowym rowje plakale.

Alle hdžyž ŝy potom wonkach dolho doŝež na tamnu mału hórku hladał, pod kotrež twoji lubi ŝpja, twoja duŝcha po troŝcže žada ŝa to, ŝchtož ŝy ŝa tele žiwjenje ŝhubil. Twoje woło ŝchiz na rowje wohlada, a tebi je, jako by tón, kiž tam horkach wiŝa, tebi pŝchwołak: „Sbožni ŝu cži ŝrudni, pŝchetož woni budža troŝchtowani.“ Haj, teho ŝo džerž! Njewěm cži wo žanej lěpŝchej nadžiji khiba wo tej, kotraž je nam data w Jeŝuŝu ŝhryŝtuŝu.

„Ja ŝym žiwy a wy budžecze tež žiwi!“ Naŝch Sbožnik hiŝcže na ŝemi pucžowawŝche, jako tele ŝłowa

rěcžeŝche. Wón wjedžiŝche, ŝo dyrbi, kaž wŝchitzy druŝy, pŝches cžěmny dol ŝmjercze pŝchěncž. Alle jemu běŝche tež wěŝte, ŝo žiwjenje, kotrež we ŝebi noŝy, ŝ rowa ŝaŝo wuńdže, ŝo po ŝmjerczi nowe žiwjenje pŝchińdže. ŝchtož běŝche w nim žiwe, njebě wot tehole ŝwěta a njemóžeŝche ŝ tynle ŝwětom ŝańcž. Wokřjedž ŝwojich wucžobnikow, wokřjedž cžłowjekow ŝo Jeŝuŝ je ŝwjaŝkami, kotrež tež ŝmjercž roŝtorhnyč njewamóžeŝche, na ŝwojeho Boha a Wótza ŝwjaŝany ŝacžuwawŝche. Wŝyŝche tuteho ŝwěta jeho ŝwjate wócžko druhi, njewidomny ŝwět wohlada, raj wěcžneho wjeŝela a měra, měŝtno wěcžneho pŝchěbnywanja pŝched Božim woblicžom. Tehodla běŝche jemu ŝmjercž jeno dom-pŝchińdženje k Wótzej. Wny wěmy, ŝo je ŝo ŝtało, kaž je wěrik a pŝchpowjedał. Jutry nam pŝchwołaju: ŝhryŝtuŝ je ŝtanył!

Tutón Jeŝuŝ ŝhryŝtuŝ je naŝch Sbožnik. Wón je nam wócžko wotewrik, ŝo w nim ŝwojeho Boha jako ŝwojeho Wótza ŝeŝnawamy. Wón je nam wucho wotewrik, ŝo Boži hłóŝ ŝlyŝchimy. Wón w naŝ nowe žiwjenje budži, žiwjenje, kotrež ma w Boŝy ŝwoje žórko a tehodla horje dže ŝ hlubiny hrěchow k wŝchemu, ŝchtož je ŝwjate a dobre a cžiŝte a bójŝke. Wón je na ŝemi ŝkutkowak, ŝo bychu my byli, ŝchtož wón je. Jeho najwjeŝcha ŝtaroŝč bě, ŝo by jeho žiwjenje naŝche žiwjenje było. A je wón ŝtanył a njeje ŝmjercž jeho žiwjenju ŝamohla něŝchto ŝeŝchodžicž, potom je tež to druhe wěŝte, ŝo ŝwoje žiwjenje — njeh tež wumrje — kóždy wobkhowa, kiž w nim žiwy běŝche. Dale wěŝtoŝč, tale nadžija njeh cžini, ŝo twoje myŝle

njewostanu wišajajo na rowach, hdžež ſmy tola jenož ſemiſke pomofťanki ſwojich lubych khowali. Wyſchſche ſloz ſwoje wofo! Tam, hdžež je naſch Ebóznik a hdžež chyzſche, ſo budža jeho wěrjazy tež. Wſchitkim prózam a kſchidam, wſchitkim čerpijenjam a ſpytowanjam ſu wukhowani, kotrychž lubo mējachmy a nětko woplakujemy. Pſched Boži ſudny ſtoł dyrbjachu ſtupicž. Teho ſud je huſto hinaſchi hačž naſch. Ale taſ ſprawny kož je, taſ ſmilne a hnadne je jeho ſudjenje. W jeho ruzy tych, kotſiž wot naſ džechu, najlěpje wukhowanych wěmy.

A nětk wotwobrocž wot tamneho raja ſwoje wofo a pohladaj napoſledku hiſchče na ſebje ſameho. Tež tebi, kiž hiſchče do tuteje čaſnoſče ſluſcheſch, tamne ſlubjenje płaczi: „Ja ſym živy, a wy budžecze tež živi!“ Potom ſo wěczne kraľeſtvo ſapocznuje, hdžež ſo ſaſo namaſaju wſchitzy, kotrychž wutroba a myſle tu na ſemi ſtejachu ſa tym jenym, ſchtož je nuſne. Wulkotna nadžija, kotraž je nam data w Jeſuſu Khryſtuſu! Duž chzemy pucžowarſki kiž ſaſo do rukow wſacž, čaſ, kiž je nam poſtajeny, wuwužiwacž, džělacž, kaž doľho hiſchče džěn je, ſo ſa tych ſtaracž, kiž ſu wam doměrjeni, mēr džeržecž ſe wſchěmi ludžimi, je-li móžno, taſ wjele hačž na naſ je, luboſcž wopokaſowacž, kaž daloko naſcha móž dže. Jeſuſa chzemy we wutrobje noſycž, ſa nim kłodžicž, ſo by naſ w žiwjenju pſchewodžal, w ſmjerczi ſo nam ſjewil, a na Boſy chzemy twjerdže džeržecž, ſo by wón naſ twjerdže džeržal w poſlednym wokomitnjenju, hdyž čželo a duſcha ſo džělitej. Na ſemi ſmy. Wěcznoſczi, njebeſam napschecžo džemy. Krafne ſlubjenje naſ wobdawa. Khryſtuſ praji: „Ja ſym živy, a wy budžecze tež živi!“

Samjeń.

K. w H-wje.

Šsmjertna njeđžela.

Jeſuſ Khryſtuſ je ſmjerczi móž wſať.

2. Tim. 1, 10.

Poſlednu njeđželu zyrkwinského lěta my na tych ſwojich lubych ſpominamy, kotſiž wjazy mjes nami njeſchewowaju, dofelž je jich Bóh po ſwojej njewuſlědnej mudrej radže wot naſ wotwoľal, runjež ſo nam ſnano ſdaſche, ſo jich hiſchče jara nuſnje trjebachmy a ſo wot nich džěllicž njemóžachmy. Spomujeny džěn ſu tehodla hewať taſ woſamotnjene měſtnoſcže, hdžež buchu wotwoľani lubi k mēru pſchinjeſeni, wožiwjane wot wulkich ſylow čžlowjekow, kiž čžicho a kłodnje, najbóle ſ kwětkowej pychu nalkadženi, ſwoje rowy pytaju. Haj, čžicho a kłodnje, pſchetož woni džě wſchitzy wo nětoho žela, kiž bēſche jim luby a drohi, a tola — taſ wſchelať je wuras woblicžow, a hiſchče wjazy — taſ wſchelaťe myſle a ſačucža ſdadža w jich wutrobach ſydblicž. Pola jenyč je to wutke ſadwelowanje abo tež ſłoboſcž pſchecžiwio njeſmilnemu dońtej, pola druhich pať knježi pſchi wſchey boloſczi hłuboki mēr, a tola njeje jich ſchłoda mjeńſcha. Swotkal tónle roſdžěl?

Čži jeni ſu čži, kiž žaruja jako tajzy, kotſiž žaneje nadžije nimaju (1. Theſ. 4, 13), dofelž woni horjeſtawanje čžěľa kžyła wjazy njewěrja, ale ſebi myſla, ſo je ſe ſmjerczu wſcho ſkóncžene. Kať dyrbjēſche jich wutroba krawicž, jako bu po jich mēnjenju wſchitko, ſchtož wot lubowaneho byčža ſbyťne woſta, do čžěmneho rowa puſchčžene, ſo by ſo tam wot čžerwjom ſežraľo, a tať dyrbi napohlad ſeleneje hórki, pod kotrejž tuto „wſchitko“ nětko do ničžeho roſpaduje, jim wutrobu roſtorhacž!

Drusy ſaſo drje horjeſtawanje wěrja, ale woni ſo njemoža na to wjeſelicž, ani ſa ſebje ani ſa ſwojich lubych, pſchetož woni njeſu hiſchče žadyn mēr ſ Bohom ſežinili, a tať dyrbja ſo woni

Božeho ſuda bojecž, kotryž po horjeſtačzu pſchińdže, a bychu-li woni ſnano tež njewēſtu nadžiju mēli, ſo jim Bóh jich hrěchi woda, dha nimaju tola žanu wēſtoſcž ſbóžnoſcže a njemóža ſo tehodla ani na njebo ani na ſaſowidjenje ſe ſwojimi lubymi wjeſelicž, pſchetož woni džě njewjedža, hačž a hdže jich ſaſo wohladaju.

O tať njeſbožownej ſtej tutej dwě rjadowni čžlowjekow a tať ſbožowna ma ſo jimaj napschecžiwio tſecža rjadownja mjenowacž! Runjež bēſche tež pola tych, kiž do njeje ſluſcheyu, boloſcž doſcž wulka a jěra, jako Bóh na tať kłodne waſchnje do jich žiwjenja pſchimaſche, ale woni tola wjedžachu, ſo bēſche to luboſcžiwia ruľa njebeſkeho Wótza, kotraž jim tu ranu nadyri. A hdyž woni nětko tule ranu ſ nowa boloſcžiwje ſačuwaju a na to myſla, tať wjele ſe ſmjerczu ſwojich lubych ſhubichu, dha ſmēdža ſo tola ſ wēſtej nadžiju na ſaſowidjenje ſe ſwojimi w tym Knjeſu wuſnjenymi lubymi wjeſelicž. Luby Ebóznik, kotryž je drohich doſonjaných domoj wotwoľal, tón tež jich junu k ſebi woſmje, hdyž budže jich bēh ſkóncženy. Tehodla ſo woni njeſtrachuja, hdyž na ſwoju poſlednu hodžinu ſpominaju, ale móža prajicž:

Pſches ſmjercž a row my póndžemy
Do njebeſkeje wótčžiny!

F.

Ja ſebi žadam precž čžahuncž.

(Fil. 1, 21—23.)

(Głóſ: Sag' mir das Wort, dem ſo oft ich gelauscht —.)

Khwilka, hdy pſchińdže, ach, hdy ſmēm ja dom?

Domoj, haj dom, domoj haj dom.

Ach, mohľ ſo ſtowaťſchicž ſe Ebóznikom!

Domoj, haj dom, domoj dom.

Na ſwēcže nuſa a čžerwjowa čžěr,

Horľach tam, wutroba, ſbóžny je mēr.

Duž tež ſej njebeſa žadam; mi wěr!

Domoj, haj dom, domoj dom.

Tola, mój Božo, hdyž ſpodobne čži:

Rad ſym tež tu, rad ſym tež tu.

Š hrěchom ſo bēdžicž čžu ſdychowawſchi,

Rad ſym tež tu, ſym tež tu.

Luboſczi luboſcž čžu rad ſarunacž,

Pſchichod twój rad hiſchče domocžacž;

Sdala ſmēm wótžny dom ſwohladowacž.

Rad ſym tež tu, ſym tež tu.

Sbožowny tudy, a ſbóžniſchi tam,

Nježadam wjaz, nježadam wjaz.

Mam jeno tebe, mój Jeſuſo, ſam,

Nježadam wjaz, ničžo wjaz.

Saſpěwam w bēdženju, w ſrudobje wſchey:

Khryst je mi žiwjenje, ſmjercž k dobytkej.

Sbóžny nětk domkłod ja wuproſchu ſej,

Nježadam wjaz, ničžo wjaz.

Surij Bróſť.

Dwojake wumrjerče.

I.

Pſched dlějšchimi lětami bēſche w jenym němſkim měſcže pſchekupž ſ tjjoni džowľkami živy. Najmlódiſcha ſ nich we ſwojim ſchěſnathm lěcže ſkhoru. Žaťo bē hižom wjazore njeđžele na khoroložu ležala, wona jene ranje ſwojeho nana k ſebi ſawoľa a taťle k njemu džēſche: „Luby nano, ja mam wulku próſtwu na tebe, pſcheyu pať, ſo mi ſlubicž, ju dopjelnicž. Hdyž je jutſje lěkať ſwój wopyt pola

mje sczinił, dha jeho do delnjeje stwy domjedź a ƚo jeho na ƚwědomnje wopraschej, hacź mōže tebi nadziju na moje wotƚhorjenje cžinicź abo niz, a potom sđžł mi jeho wotmolwjenje.“

Nan cžinjese, kaž bu wot ƚwojeje dźowki prosheny.

„Seli chze luby Bōh dźiw cžinicź, wobƚowacze ƚwoju dźowku, hewal pak niz, pschetož wona ma ƚuchocžinu“, tak rělasche lěkarjowe wotmolwjenje, a nan jo ƚhorej poƚownje sđžłi.

Duž wona ƚwoje wobliczo ł scženje wobroczi a rjekny: „Taf dha chzu postanyč a ł ƚwojemu njebjeskemu Wōtzej hicź.“

W twjerdej wěrje do wodacza ƚwojich hrěchow psches krej ƚwojeho Sbožnika wona nětko hiščicze wjazore mēkazy ležese, scžerpliwje cžakajo na ƚwojeho cžėka wumōzenie. Wo nēcim ƚo to bližese, a łtōncžnje pschińdže hodžina domojhicza. Nan pschiłožu ƚwojeje mrējazeje dźowki ƚedžese; runje wona w poƚlednim dychotanju ležese, dha wōn ƚwoju hłowu ł jejnej nakhili a džeše:

„Luba dźowka, spomni na to, ƚo w tamnym rjanym ƚhěrłuschu rěka: Ty samožesech psches ƚmjercze wrota wo ƚnje wjesč.“

Lědy bēše wōn to wuprajil, dha ƚo to džēczo, hacź na łōscź a łožu wotewate, se spodžiwnej mozu we łožu pošbēze, na nana krucze hladasche a wuwoła: „Nano, sčto ty prajisch, wo ƚnje? Nē“, wona ł jubelskim hłōkom a ruzy hromadu dhywoschi wuwoła, ƚo to psches zyly dom saklincza, „nē, niz wo ƚnje, ale wysłajzy!“

W na to ƚo wona morwa nasad swjese. —
Nochył ty tež taf „wysłajzy“ wumrjecź, luby cžitarjo? Ty to mōžesech, jeli temu pschiłuschesch, kiž je ƚmjerczi mōz wšak psches Swoju ƚmjercź a Swoje horjestacze a kiž praji: „Sa ƚym to horjestawanje a to žiwjenje“. Ty njewēsch, taf bōrsy smējesch tež ty proh wēcžnosčje pschecroczicź; taf dołho hiščicze traje, ƚo tež ty pod selenym dornom ležisch. D daj ƚo naproshycz ƚebje ƚameho dla: Njekhodž dopomnjeczu na tule hodžinu dlēje ł pucza, doniž jej strošctnje do wocžow hladacź a ł wjekelej wutrobu wuwołacź njemožesech: Sdže je, ƚmjercź, twoje žahadło? Sdže je, hela, twoje dohycze?

II.

Sara srudnje je, pschi ƚmjertnym łožu tajkich stacź, łotkiž we ƚwojich hrěchach wumru. Sslēdomaze podawisny dopokasuja hrōsbnosč ƚmjercze tajkich cžłowjekow, łotkiž ƚu bjes Sesuša žiwi byli. Sa ƚym wolanje jeneho mrējazeho, łotrehož wopytach, ƚobu ƚlyščecź dhyrbjal. Sa widžach, taf ƚo wōn we łožu pošbēhny a wolasche: „D Wožo, ja nohzu wumrjecź, ja mnje dže žana ƚmilnosč njeje!“ Wōn naš proshese, ƚo bychmy ƚo sa njeho modlili, a tola wōn wjedžese, ƚo ƚu nasche modlitwy bjes wužitka. „Sa ƚym ƚwōj cžas mēł“, wōn wolasche, „ale ja njemōžu wjazy pokutu cžinicź; ja bōrsy wumru, a bōrsy budu w heli. D Wožo, ja njemožu wumrjecź, ja nohzu wumrjecź!“ Bōrsy na to wōn pod cžwilemi sadmēlowanja ƚwoju duschu wudycha. — Sa tajkeho cžłowjeka je ƚmjercź wopravdžita bēda.

Sena druha podawisna:

„Woteńcžcze!“ mi mrējazy napschecžiwu wolasche, jako ł njemu pschistupich, ƚo bych jeho na nusnosč wērny do Sesuša a pokuty psched Bohom łedžbliweho cžinił. Sa Wasche předomanja njetrjebam; ja na wumrjecze njemyhlu, a dhyrbjal-li wumrjecź, dha chzu wumrjecź, kaž ƚym žiwny byl.“ Duž lēkar sastyri a ƚhory ł njemu džeše: „D prajcze Wy mi, ƚo njewumru; ja nohzu wumrjecź!“

„Wōj wbohi pschecželo, ja Wam nješmēm samjescžecź: Wascha duscha budže sa krōtki cžas pola ƚwojeho Boha!“

„Pola mojeho Boha! Sa žaneho Boha nimam hacź ƚwēt! Sa ƚym předawšche sacžiscžcze samasał a pschewēdcženja pocžiscžcžował; ja ƚym ƚo pschecžiwu Bohu wobarał a přōstwam ƚwojeje maczerje napschecžiwjał, a nětko mi Wy prajcze, ƚo dhyrbju wumrjecź! Wēsčje Wy, doktoro“, wōn ł dybawym hłōkom pokraccžese, „wēsčje

Wy, sčto ma to na ƚebi? Seli wumru, dhyrbju ł heli dele jēcź! D wsmicze to ƚłowo wrōczo! Prajce, ƚo njewumru; pschetož ja njemōžu, ja nohzu wumrjecź! Nano! Ty ƚy mje tōnle pucź wjedł, a ƚlyščisch, nano, nětko ƚo mi praji, ƚo dhyrbju wumrjecź! D woteńcžcze“, wōn wolasche, „ja nohzu wumrjecź!“ a rěka bohahajerškich ƚłowow ƚo psches jeho wot palnizy sparijenej hubje wulwasche, taf hrōsbnych, ƚo ƚo njehodža wuprajicź. Žadny dźiw njebēše, ƚo wboha macź do njemozy padže a dhyrbjesche ƚo se jstwy wotnjescź, a ƚo ƚo na nanowym cžole wulke sthyšne krjepjele hromadžachu. Raf dhyrbjesche jeho wutroba w tutej žalostnej hodžinie krwawicź, jako ƚo jeho wobdarjeny ƚyn po tymle bohahajerškim kleczu jako cžėlo do sakłowow wrōczo swjese!

F.

Ja domoj du.*

(Pischelozł.)

Sa domoj du, ƚym zušnił jeno w ƚwēcze,
Tu nimam domisnu a derjemēcze;
Mi semski cžas dacź radošč njemōže.
Sa domoj du, ja domoj du.

Sa domoj du, wot Khrysta pschewodžany;
Kħōd sprōžny wōn mi zunjo cžini rjanu,
Sacz pschekrašnjeny jeho kħwalu ja.
Sa domoj du, ja domoj du.

Sa domoj du, ƚym puschiny ƚo nabył,
Du ł njebešam, ƚym na nju bōrsy sabyl;
Sdžež Sesuš je, mam ƚwoju wōtčžinu.
Sa domoj du, ja domoj du.

Sa domoj du, ach ƚu to slyki krašne!
D sbōžny raj, hdžež witam ƚly krašne
W nicžo mje wjaz wot nich njedžėli!
Sa domoj du, ja domoj du.

Sa domoj du, hdžež sbōžnosč ƚobu ƚłōdžu
W jehno Wože widžu, sa nim kħodžu,
So wōtšje kħwalo, taf mje wobhnadži.
Duž domoj du, duž domoj du.

K. A. Fiedler.

Wo tamnym žiwjenju.

Wny se ƚwojimi myšlemi husto wopominamy, sčto junu budže, tajku radošč smējemy, hdyž ƚwojich předy naš wušnjenyh lubych sašo wohladamy. Wo tym ƚwjate pišmo njerēczi. Wono jeno rēczi wo tym, ƚo teho Knješa widžecź budžemy, łajkiž je (1. Sana 3, 2). Niž to, ƚo my ƚwojich předy wušnjenyh lubych sašo smējemy, ale ƚo teho Knješa smējemy, wono wuczi — Bōh daj, ƚo ł nimi hromadže — to je sbōžnosč. Šajka pak ta sbōžnosč budže a cžeho dla taf rjana budže, to my se ƚwojimi myšlemi ł zyła sapchijecź njemōžemy. Wny pak tež nješmjemy to wjedžecź chžycź, taf budže, ale dhyrbimy to temu Knješej sawostajicź a ƚo dowērny-połni trošctowacź: Wny ƚmy w jeho rukomaj. Sčtož chze wōn nam dacź, je taf wulke a krašne, ƚo ƚebi to se ƚwojim kħuduschkim rošomom wumyšlicź njemōžemy. Ahlfeld (w ƚwojim cžasju snaty pobožny duchowny w Lipsku) je juntrōcź prajil: „Šajki krašny dōnt je nam tōn Knješ sa tamne žiwjenje pschihotował, sčto mohł

* Budže ƚo ƚmjertnu njeđėlu w Butecžanskim Wožim domje spēwacź.

to wopisac? Hdyž tež w sbožnych hodžinkach něšto wo tym sa-
čuwamy, to tola wjazy njeje, hač hdyž rjane módre hory s daloka
widžimy, sčtomy a róže hame, žórta a rěčki na nich pał do-
widžec? njesamóžemy. Hakele hdyž na nje pschindžemy, je wo-
hladamy."

Lědy kroczel mam.

1. Sam. 20, 3.

Lědy kroczel mam,
Hicž pał dyrbyu sam; —
Zadyu luby sobu njeindže,
Hdyž proh smjercze noha pscheindže.
Ach, to cžežke pucže su,
Kotrež psches doł smjercze du!

Lědy kroczel mam,
Esam hicž njetrjebam; —
Jesuf psches smjercz pschewodžuje,
Duscham njebo wotankuje.
Duž so smjercze njestrožu,
Wschaf ja psches smjercz k njeju du!

K. A. Fiedler.

Knihy žiwjenja.

Sjew. Jana 3, 5.

Bo stoncžentym wěrowanju mlodeju mandželskeju mějesche
duchowny jeju mjeno do zyrkwinskich knihow sapisac, a jako to
czinjesche, so k nawoženi wobroczi, prajizy: „Hlej, Jano, twoje
mjeno bu hižom ras do tychle knihow sapisane.“

„Haj, knježe!“ wón wotmolwi, „po mojej kščenizy.“

„Dženka budže tu twoje mjeno drubi krocž sapisane, a wój
staj wěsče tu wažnu kroczel, kotruž dženka scžiniščaj, šwěru wo-
pomnilaj?“

„Haj, knježe!“

„Derje! Ale nětk wopomni, Jano, so budže twoje mjeno sažo
abo posdžičo kšeci krocž do tutych knihow sapisane, mjenujz po
twojej smjerczi. To šebi k wutrobje wšmi a šwój dom wobstaraj,
so cže knano smjercz nje pschekhwata jako paduch w nozy.“

Tón mlody muž, na kotrehož bu tole sbudžaze šlowo složene,
šo wot nětk wo sbože šwojeje dusche šwěru starasche, Boži měř
pytasche a pucž žiwjenja namaka, tak so bu jeho mjeno tež horka
w njebiešach do knihow žiwjenja sapisane.

F.

Stroschtne myšle pschi smjerczi naschich lubnych.

Nasche žiwjenje je duschine jastwo. Smjercz pał je wupusch-
čenje s njeho; duž mrejazy Simeon wumola: „Nětk pušchčičich
šwojeho wotrocžka s měrom.“ Pušchčeny byč šebi žada, kaž
samknjenty do cžělneho jastwa. Sbože pschecž dyrbinym šwojim lubym,
so šu s tuteho jastwa pušchčeni a k wěčnej šwobodže pschischli.
Prjecž cžahnyč žada šebi šwj. japoschtol Pawol, kaž do šlužby
šerškeho džěla daty; cžeho dla šo po tajkim rudžimym, dokelž šu
naschi, s tutych šwjastkow wumoženi, wopradowže hižom šwobodni?
Cžeho dla šo jich dla cžornu draštu woblekamy, mjes tym šo šu
woni šo běku woblekli? Dokelž pišane stej: Wuswoleni běchu
w obleczeni do běhnych draštow a mējachu palmy we šwojimaj rukomaj.
(Sjewjenje Jana 7, 9.) Cžeho dla šo se šylami a se šdychowanjom
jich dla cžwilujemy, mjes tym šo je Bóh setřel s jich woczow

wšchitke šylsy? (Sef. 25, 8). Cžeho dla wolamy a cžinimy šeb:
bolosč a prózu jich dla, mjes tym šo šu woni na tajkim měšče,
hdyž smjercz wjazy njebudže, ani šrudoba, ani wołanje, ani bolosč
wjazy, a woni wotpoczujaj wot šwojeho džěla? Cžeho dla šebi dla
jich wotšalcžehnjaja s pscheměrnej šrudobu šchodžimym, mjes tym
šo maja woni w jandželskim towarštwje wěrne a wobstajne wješele?
Cžeho dla dyrbinym jich dla pšakacž, mjes tym šo woni pschecž
jehnjecžom nowy šhěrlysch špěwaja a maja haršy a škote mjedženzy,
połne wonjazych wěnzow, kotrež šu modlitwy šwjatych? (Sjew.
Jana 5, 8.)

Šelko nam to pomha, tutón šwět wopuschčič, to nam Šhryštuš
pokasa, kiž na šrudobu šwojich wuczobnikow, dokelž cžyšche jich
wopuschčič, wotmolwi: „Hdy byšcže wy mje lubowali, dha
byšcže šo wješelili! (Jan. 14, 28). Hdy by ty w hrošnym wicho-
rowym wjedrje na wšhofim nawalnym morju we lóžzi jěł, njeby
tał rucže hač móžno k morjowemu brjohej šhwatal? Šlaj, šwět je
kaž šchumjaze morjo a tebi škamanje lóžze twojeho žiwjenja niž
jeno we wšhofej starobje, ale tež prjedy pschezo hrošy; a ty šo
Bohu nježaluješ, tym šwojim te sbože nje popšchješ, šo šu
psches sažnu smjercz šo tajkich hroznych njesbožow smynli?
W cžejimaj rukomaj stej sbože twojich lubnych wěščiče, hač
w Šhryštušowymaj? Na kotrym měšče pschewwaja dusche tych
twojich wěščiče, hač w paradisu? Ššlysch, šchtož šwj. japoschtol
wo smjerczi praji: Šsmjercz je dohnyče (Šil. 1, 21). Dohnyče
je, šo smynč roščenja šleho, dohnyče je, wučeknyč psched hubjen-
štwom, dohnyče je, pschecžahnyč k špšchemu. Hdyž běchu cži, ko-
trichž šu psches smjercz šhubil, tebi psches měru drošy, dha njech
je tebi Bóh dróžichi, kiž cže jich pola šebje mēč. Nješnėwaj šo
na teho Šnješa, kiž cži njeje ničšo wšal, šchtož cži njeje dał; šwoje
jenož je šebi sašo wšal, niž twoje. Nješnėwaj šo na teho Šnješa,
šo šebi sašo žado, šchtož bē tebi jeno špožčil. Bóh jeno pschi-
chodne ške prjedy widži; duž cžyšche Wón sa tych šwojich šo
štaracž, šo njebychu šo do pschichodneho njesboža šapletli. „Šbóžni
šu cži mormi, kotřiž w tym Šnješu wumru, wot nětk. Haj, tón
Duch praji, šo woni wotpoczujaj wot šwojeho džěla; jich škutki pał
du sa nimi.“

S.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šnješ šarai Dahlman w Šuhlandže šo 1. dezembra jako
superintendenta do Wozerez pschegndli. Šprotest Ššerbom je šo
wot konsistorštwaj wotpokasał s tym wuprajenjom, šo štaj hižom
we Wozerezach dwaj ššerbskaj duchownaj a šo móže teho dla jedyn
Němž byč. To pał tola myšl šprotesta byla njeje. Ššerbški super-
intendenta je šo žadał, dokelž je wjetšchi džěl wošadow, kotrichž
ma pod šobu, ššerbškich.

— Ššerbška protyška „Ššchedženaf“, cženje wuhotowana a šaji-
mawje špišana, je na lěto 1912 wuschla. Wona je dostacž pola
šnješa Ššmolerja w Budyšchinje, kaž tež we wšchitkich pschedawac-
njach Ššerb. Nowin. Do kóždeho ššerbškeho doma ššuscha ššerbška
protyška.

„Ššohaj Bóh“ njeje jenož pola šnješow
duchownych, ale tež we wšchěch psche-
dawarňach „Ššerb. Nowin“ na wšach
a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž
lěta pšaczi wón 40 pj., jenotliwe cžišla
šo sa 4 pj. pschedawaju.